

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Olgou Stránskou v právní věci žalobce: **V. K.**, nar. , státní příslušnost Arménie, t. č. ZZC Bělá – Jezová, 294 21 Bělá pod Bezdězem, zastoupeného JUDr. Petrem Novotným, advokátem se sídlem Slezská 36, 120 00 Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, Odboru azylové a migrační politiky**, pošt. schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 3. 2015, č.j. OAM-42/LE-BE02-BE02-PS-2015, o povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 3. 2015, č. j. OAM-42/LE-BE02-BE02-PS-2015, jímž mu byla podle § 46a odst. 1 písm. c) a § 46a odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), uložena povinnost setrvat v Zařízení pro zajištění cizinců v Bělé – Jezové, Bělá pod Bezdězem (dále též „ZZC“) až do vycestování, maximálně však do 8. 7. 2015.

Žalobce v žalobě namítá, že žalovaný nesprávně aplikoval ustanovení § 46a zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, když rozhodl, že žalobce představuje nebezpečí pro veřejný pořádek. Žalobce namítá, že pokud se v napadeném rozhodnutí argumentuje skutečností, že odmítá a v minulosti odmítal dobrovolně opustit území České republiky, pak je jeho jednání v souladu s důvody učiněnými v prohlášení o mezinárodní ochraně na území České republiky. Uvedené tvrzení žalovaného přitom dle názoru žalobce

těžko samo o sobě ob stojí jako tvrzený důvod, proč má žalobce představovat nebezpečí pro veřejný pořádek v rámci České republiky. S výjimkou svých pobytových problémů se vždy choval na území České republiky řádně a v souladu se zákonem, nikdy se nedopustil jednání, kterým by ohrožoval zájmy České republiky, případně jejích občanů, naopak se snažil být pro Českou republiku přínosem.

Žalobce rovněž namítl, že pokud žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí argumentuje skutečností, že žalobce nemá na území České republiky stálou adresu a je osobou nedohledatelnou, pak předkládá doklad o zajištění ubytování, na jehož základě má až do 31. 3. 2016 možnost užívat byt od pana J. Š. jako majitele, a to na adrese A., F. L. (byt č. o velikosti 59,6 m²). Na této adrese by se také zdržoval v případě ukončení svého zajištění a byl by správnímu orgánu v případě potřeby vždy k dispozici.

Z těchto důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil, neboť má za to, že se namítaných porušení právních předpisů při rozhodování nedopustil. S námitkou nedostatečného odůvodnění rozhodnutí ohledně závěru, že žalobce představuje nebezpečí pro veřejný pořádek, se žalovaný neztotožňuje. Z rozhodnutí žalovaného je dle jeho názoru plně seznatelné, jaké skutečnosti byly vzaty v úvahu při rozhodování o nutnosti uložit povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců z důvodu existence nebezpečí pro veřejný pořádek, tyto skutečnosti jsou v rozhodnutí označeny konkrétně a individualizovaně k osobě žalobce.

Žalobce do České republiky přicestoval v roce 2004 na základě víza s platným cestovním dokladem, po vypršení platnosti víza se však na území České republiky nadále zdržoval neoprávněně. Dne 12. 3. 2006 bylo žalobci vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění na dobu 2 let a v téže roce žalobce poprvé neúspěšně žádal o mezinárodní ochranu, řízení bylo skončeno rozhodnutím Nejvyššího správního soudu, který odmítl kasační stížnost žalobce pro nepřijatelnost. Následně žalobce nevycestoval z území České republiky, zdržoval se zde nadále neoprávněně a mařil výkon úředního rozhodnutí. V roce 2007 žalobce požádal podruhé neúspěšně o udělení mezinárodní ochrany v České republice, řízení bylo opět skončeno rozhodnutím Nejvyššího správního soudu o nepřijatelnosti kasační stížnosti. Dne 13. 4. 2011 bylo žalobci vydáno další rozhodnutí o správním vyhoštění a byl zařazen do evidence ENO od 24. 5. 2011 do 9. 3. 2013. Ani poté však žalobce neopustil území České republiky a opět se dopouštěl maření úředního rozhodnutí.

Dne 2. 3. 2015 hlídka cizinecké policie Mělník v obci Čakovičky kontrolovala žalobce na stavbě domu, kde prováděl zednické práce. Žalobce nebyl schopen předložit cestovní doklad ani pracovní smlouvu a uvedl hlídce osobní údaje jiné osoby. Protože se však fotografie osoby, za kterou se žalobce vydával, neshodovala s jeho podobou, byl žalobce zajištěn. Po té, co byla zjištěna pobytová historie žalobce, bylo s ním zahájeno řízení o správním vyhoštění. Žalobce následně podal v pořadí třetí žádost o mezinárodní ochranu v České republice.

Z výše uvedeného plyne, že žalobci byla v minulosti vydána dvě rozhodnutí o správním vyhoštění, na dobu 2 let a 6 měsíců, žalobce však ani jedno z těchto rozhodnutí v minulosti nerespektoval, zdržoval se opakovaně na území České republiky neoprávněně a mařil výkon obou správních vyhoštění. V současnosti nevlastní platný cestovní doklad, není zdravotně pojištěn a byl nelegálně bez povolení zaměstnán. Žalovaný tedy ve shodě s judikaturou soudů vyhodnotil, že je důvodné se domnívat, že žalobce představuje skutečné, aktuální a závažné

nebezpečí pro veřejný pořádek, neboť dlouhodobě, soustavně a opakovaně nerespektuje právní řád České republiky a maří výkon správních vyhoštění, přičemž zde nebyly dány žádné výjimečné polehčující okolnosti. V tomto bodě žalovaný odkázal na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 26. 8. 2014, č. j. 44 A 44/2014-16, s. 5.

Na tomto závěru vzhledem k závažnosti chování žalobce, které vedlo k uložení povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců i po podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, nemohou dle názoru žalovaného nic změnit ani v žalobě namítané okolnosti, tedy fakt, že žalobce má zajištěno ubytování. Skutečnost, že žalobce má zajištěno ubytování v bytě pana J. Š., je skutečností novou, uvedenou až v rámci žaloby proti rozhodnutí o povinnosti žalobce setrvat v ZZC, kterou žalovaný ani Policie ČR nemohly ve svém rozhodnutí nijak zohlednit ani se jí zabývat. Vzhledem k předchozímu protiprávnímu chování žalobce je však žalovaný přesvědčen o tom, že žalobce neposkytuje dostatečnou záruku, že bude respektovat pokyny a rozhodnutí správních orgánů České republiky a nebude narušovat či mařit průběh řízení.

Námítky uvedené v žalobě považuje žalovaný za nedůvodné, proto navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce byl dne 2. 3. 2015 rozhodnutím Policie ČR podle ustanovení § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., zajištěn za účelem správního vyhoštění a doba trvání zajištění byla stanovena na 60 dnů. Následně byl žalobce umístěn do ZZC. Důvodem zajištění byla zejména skutečnost, že dne 2. 3. 2015 byl žalobce kontrolován hlídkou cizinecké policie Mělník na stavbě rodinného domu, kde prováděl zednické práce. Žalobce hlídce nepředložil žádný cestovní doklad a sdělil údaje cizí osoby, nikoli vlastní. Šetřením Policie ČR bylo zjištěno, že žalobci bylo v minulosti již dvakrát uloženo správní vyhoštění, které ani v jednom případě nerespektoval a nadále se vědomě zdržoval na území České republiky nelegálně. Žalobce nemá na území České republiky hlášený pobyt, nezná adresu svého bydliště, nemá žádný cestovní doklad ani platné vízum. Na území České republiky nežije nikdo z příbuzných žalobce, nežije s občanem České republiky ani Evropské unie v jedné domácnosti, nemá žádné finanční prostředky ani zdravotní pojištění. V zemi původu má bývalou manželku, matku a dvě děti. Dne 6. 3. 2015 žalobce učinil prohlášení o mezinárodní ochraně.

Dne 11. 3. 2012 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým žalobci podle § 46a odst. 1 písm. c) a § 46a odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., uložil povinnost setrvat v ZZC v Bělé – Jezové, Bělá pod Bezdězem až do vycestování, maximálně však do 8. 7. 2015. Rozhodnutí odůvodnil tím, že žalobce učinil 6. 3. 2015 prohlášení o mezinárodní ochraně na území České republiky a aktuálně se nachází v ZZC v Bělé - Jezové. Z informací poskytnutých složkami Policie ČR zjistil, že žalobce byl rozhodnutím Policie ČR ze dne 2. 3. 2015 zajištěn podle ustanovení § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o pobytu) a umístěn do ZZC v Bělé - Jezové. Dotyčný pobývá na území České republiky bez platného cestovního dokladu a víza. Z tohoto důvodu s ním bylo 2. 3. 2015 zahájeno řízení o správním vyhoštění. Do protokolu uvedl tentýž den, že si je vědom svého nelegálního pobytu, v minulosti mu bylo uloženo dvakrát správní vyhoštění, které však nerespektoval a nevycestoval. Bylo zjištěno, že jmenovaný nemá na území České republiky hlášen pobyt, nemá bydliště, není legálně zaměstnán. Na území České republiky nemá žádné příbuzné, nežije s občanem České

republiky nebo EU ve společné domácnosti, nemá finanční prostředky a nemá zdravotní pojištění.

Z rozhodnutí o zajištění správní orgán dále zjistil, že jmenovanému bylo Oddělením cizinecké policie Vyšší Lhoty dne 12. 3. 2006 vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění č. j. SCPP-143/OV-XII-2006 na dva roky a současně mu byla stanovena lhůta k vycestování do 5 dnů od ukončení řízení o mezinárodní ochranu. Dne 26. 3. 2007 nabylo právní moci rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, kterým byla odmítnuta kasační stížnost žalobce ve věci mezinárodní ochrany pro nepřijatelnost. Žalobci byl vydán výjezdni příkaz platný do 1. 8. 2007 a stanovena lhůta k vycestování do 5. 9. 2007. Žalobce byl současně zařazen do evidence nežádoucích osob do 27. 3. 2009.

Žalobce v době platnosti výjezdního příkazu uzavřel manželství s občankou České republiky a na základě toho požádal o povolení k trvalému pobytu, ten mu však povolen nebyl. Dále pobýval na území České republiky bez víza nebo povolení k pobytu.

Z důvodu nelegálnosti pobytu bylo se žalobcem zahájeno 7. 7. 2010 opět řízení o správním vyhoštění a dne 13. 4. 2011 mu bylo Odborem cizinecké policie Praha vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění na dobu 6 měsíců a stanovena lhůta k vycestování do 15 dnů. Následně žalobce opakovaně požádal o mezinárodní ochranu v České republice a dne 24. 8. 2012 nabylo právní moci usnesení Nejvyššího správního soudu, kterým byla odmítnuta jeho kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany pro nepřijatelnost. Lhůtu k vycestování žalobce opět nerespektoval, území neopustil a dále se zdržoval na území bez platného víza či povolení k pobytu. Znovu byl zařazen do ENO s platností do 9. 3. 2013.

Dne 6. 3. 2015 učinil žalobce již třetí prohlášení o mezinárodní ochraně a 9. 3. 2015 s ním bylo zahájeno řízení o mezinárodní ochraně. V podané žádosti žalobce uvedl, že z vlasti odecestoval 7. 11. 2004 na turistické vízum a v České republice již zůstal. Uvedl, že jeho důvody k podání žádosti jsou stejné, jako v žádostech předchozích, kdy o mezinárodní ochranu žádal kvůli problémům v armádě. V případě návratu do vlasti by žádal o vyšetřování v souvislosti s falešným podpisem a povinností sloužit v armádě další roky. Sdělil, že o jeho návrat do vlasti nemá vláda žádný zájem a svým návratem by podle jeho slov ohrozil rodinu. Je Jehovista, a proto je ve vlasti ponižován. Potvrdil, že svůj nelegální pobyt na území řešil podáváním žádostí o mezinárodní ochranu. Jeho děti a jejich matka žijí v Arménii a je s nimi v kontaktu. Na území České republiky má přítelkyni, se kterou čekají dítě. Ve společné domácnosti nežijí, nezná ani přesnou adresu jejího pobytu.

Správní orgán dospěl k závěru, že v případě žalobce se lze důvodně domnívat, že by po propuštění ze ZZC mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek, a proto je nutné s ním vést řízení ve věci mezinárodní ochrany za současného omezení jeho osobní svobody. K tomuto závěru dospěl správní orgán z důvodů, které vyplývají z jeho pobytové historie. Žalobce opakovaně pobýval v České republice neoprávněně, bez platného povolení a víza a opakovaně nerespektoval rozhodnutí cizinecké policie o jeho povinnosti vycestovat z České republiky uložené mu rozhodnutími o jeho správním vyhoštění. Při poslední zadržení se dokonce prokazoval falešnou totožností. V České republice žádal dvakrát o udělení mezinárodní ochrany, v obou případech s negativním výsledkem a ani po ukončení těchto řízení z České republiky nevycestoval. Aktuálně podaná žádost o udělení mezinárodní ochrany je z pohledu žalovaného čistě účelově podaná, neboť sám žadatel uvedl totožné důvody podání jako v předchozích žádostech. Nelze proto očekávat jiný výsledek řízení ani

v tomto případě. Žalobce na území České republiky nemá hlášený pobyt, nemá bydliště, nemá žádný cestovní doklad, nemůže tedy být legálně zaměstnán, nemá finanční prostředky k životu, nemá zdravotní pojištění, nemá zde příbuzné, nežije ve společné domácnosti s občanem České republiky nebo EU, děti má v Arménii, s bývalou manželkou není v kontaktu.

Správní orgán má tedy za prokázané, že propuštění žalobce ze ZZC a vedení správního řízení ve věci mezinárodní ochrany bez omezení svobody žalobce, by mohlo ohrozit veřejný pořádek v České republice, neboť u žalobce lze důvodně předpokládat jeho nerespektování právního řádu České republiky a pokynů jednotlivých policejních či správních orgánů. Vzhledem k tomu shledal naplnění podmínek ustanovení § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Uvedl, že žalobce není osobou vyloučenou z aplikace ustanovení § 46a odst. 1 zákona o azylu. Správní orgán se rozhodl přistoupit k zajištění na maximální dobu 120 dnů, neboť řízení o opakované žádosti o mezinárodní ochranu žalobce bude s vysokou pravděpodobností zastaveno pro nepřijatelnost této žádosti v zákonem stanovené základní lhůtě 90ti dnů, podaná žaloba proti tomuto rozhodnutí nemá ze zákona odkladný účinek, žalobce nemá ze zákona právo pobývat v České republice po dobu soudního řízení o této žalobě a je tudíž žádoucí, aby žalobci nebyl již v současné době umožněn volný pohyb po území České republiky, zejména za situace, kdy nemá platný cestovní doklad, není ochoten z území České republiky vycestovat a opakovaně mařil rozhodnutí policejního i správního orgánu o jeho povinnosti vycestovat z České republiky a neshledání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v jeho případě.

Podle ust. § 46a odst. 1 zákona o azylu rozhodne ministerstvo o povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany, s výjimkou žadatele, kterým je nezletilá osoba bez doprovodu, rodič nebo rodina s nezletilými či zletilými zdravotně postiženými dětmi, osoba s vážným zdravotním postižením, těhotná žena nebo osoba, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického či sexuálního násilí, setrvat v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců až do vycestování, maximálně však po dobu 120 dní, jestliže a) nebyla spolehlivě zjištěna totožnost žadatele, b) žadatel se prokazuje padělanými nebo pozměněnými doklady totožnosti, nebo c) je důvodné se domnívat, že by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle ust. § 46a odst. 2 zákona o azylu ministerstvo rozhodne podle odstavce 1 do 5 dnů ode dne učinění prohlášení o mezinárodní ochraně cizincem, jde-li o cizince, který je zajištěn podle zvláštního předpisu a který učinil prohlášení o mezinárodní ochraně v zařízení pro zajištění cizinců.

Soud po přezkoumání napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. V řízení bylo prokázáno, že se žalobce na území České republiky zdržoval nelegálně, bez platného cestovního dokladu a bez víza, dvakrát mu bylo uloženo správní vyhoštění, které však nerespektoval, třetí řízení o správním vyhoštění bylo zahájeno.

Skutečnost, že se na území České republiky žalobce nacházel neoprávněně, sama o sobě neodůvodňuje závěr o jeho nebezpečí pro veřejný pořádek. Je v této souvislosti třeba odkázat na judikaturu správních soudů (např. na rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 15. 7. 2014, č. j. 44 A 36/2014-37) podle které „*důvody pro omezení osobní svobody cizince podle § 46a odst. 1*

písm. c) zákona o azylu jako osoby nebezpečné pro veřejný pořádek musí být takovými důvody, jež dostatečně intenzivně odůvodňují potřebu jeho izolace od společnosti, a to z důvodu, aby svým chováním nenarušoval žádoucí a řádné fungování společnosti (veřejný pořádek). Smyslem je předejít tomu, aby cizinec porušoval či ohrožoval práva a svobody druhých, resp. tomu, aby svou činností narušoval či ohrožoval fungování orgánů státu“.

O takové jednání se ale jedná až např. v okamžiku, kdy jednání žalobce přeroste do situace, kdy maří výkon správního rozhodnutí. Takové jednání je již podle názoru soudu dostatečně intenzivním zásahem do veřejného pořádku, který ostatně může v řadě případů představovat i jednání trestněprávní povahy [§ 337 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku] a takové jednání lze již charakterizovat tak, že osoba, která se ho dopouští, může představovat nebezpečí pro veřejný pořádek.

Žalobce také v žalobě namítal, že žalovaný v řízení porušil ust. § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Podmínky zbavení osobní svobody jsou v ust. § 46a odst. 1 zákona o azylu zcela jasně formulovány a soud nepochybuje o tom, že pro aplikaci tohoto ustanovení na případ žalobce jsou splněny podmínky. Není pravdivé tvrzení žalobce, že s výjimkou pobytových problémů se vždy choval řádně a v souladu se zákonem. Žalobce opomněl, že mu bylo dvakrát správním orgánem uloženo správní vyhoštění a byla mu stanovena lhůta k vycestování, žalobce však tato rozhodnutí nerespektoval, území České republiky neopustil, tedy právní předpisy České republiky několikrát svým jednáním porušil.

Pokud žalobce k výtce žalovaného, že nemá na území České republiky adresu a je osobou nedohledatelnou, namítá, že má zajištěno ubytování v bytě J. Š., musí soud dát za pravdu žalovanému, neboť dosud žalobce zajištěno ubytování neměl a z jeho dosavadního jednání nelze usuzovat na to, že by se skutečně v uvedeném bytě zdržoval a bylo by jej možno v případě potřeby najít. Kromě toho je třeba uvést, že absence stálé adresy není podstatným důvodem pro rozhodnutí o uložení povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců, ale jedná se pouze o jednu z podpůrných informací o osobě žalobce.

Žalovaný v důvodech napadeného rozhodnutí poukázal na nelegální pobyt žalobce na území České republiky. Takovým jednáním žalobce sice nezasahuje do práv a svobod jiných, ale může tím nepochybně zasahovat do řádného fungování orgánů státu, do fungování veřejné správy. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu pak plyne, že narušením veřejného pořádku může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 Azs 4/2010-151). Vedle neoprávněného pobytu poukázal žalovaný v napadeném rozhodnutí také na řadu dalších (shora popsanych) skutečností. K tomu soud opět uvádí, že sama okolnost, že se žalobce nachází na území České republiky, aniž by k tomu byl oprávněn, sice bez dalšího dostatečně intenzivním narušením veřejného pořádku pro účely § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu být nemůže, ale přistoupi-li k ní další přitěžující okolnosti, je již takové jednání intenzivním zásahem do veřejného pořádku. Z obsahu správního spisu plyne (a žalobce to ani nezpochybňuje), že od vypršení víza se zdržoval na území České republiky bez povolení k pobytu, tj. asi od r. 2005 a později neměl k dispozici ani svůj cestovní pas. Nedisponoval-li žalobce po celou dobu svého pobytu na území České republiky svým cestovním dokladem, nepochybně porušoval právní předpisy, jejichž dodržování je projevem respektu k právnímu

řádu hostitelské země, tedy k veřejnému pořádku v ní nastolenému. Navíc se žalobce snažil před orgány Policie ČR vystupovat pod falešnou identitou. Je tak zjevné, že žalobce nebyl ochoten jednat v souladu se zákonem, potažmo veřejným pořádkem. Dále bylo k osobě žalobce zjištěno, že na území České republiky pracuje bez povolení, nemá stálou adresu svého pobytu, nemá dostatek finančních prostředků a není ani zdravotně pojištěn. Soud proto uzavírá, že všechny tyto okolnosti ve svém souhrnu představují nebezpečí žalobce pro veřejný pořádek a že žalovaný měl dostatek důvodů pro uložení povinnosti žalobci setrvat v ZZC ve smyslu § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu.

Soud proto uzavírá, že žádná ze žalobních námitek není důvodná a že rozhodnutí žalovaného v soudním přezkumu jako správné a zákonné obstálo. Jelikož soud nezjistil ani jiné vady, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti, žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladu řízení příslušelo, žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 14. 4. 2015

Olga Stránská, v.r.
samosoudkyně

Rozsudek byl vyhlášen dne 14. 4. 2015 [§ 49 odst. 11, § 51 odst. 1 § 76 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní].

Za správnost: Alena Lébllová